

Vstupní slovo: Toto praví panovník Hospodin: „Já to jsem, kdo za základ položil na Siónu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější; kdo věří, nemusí spěchat. (Iz 28,16)

Pozdrav: Milí přátelé, bratři a sestry, vzpomínám na vás, jak se vám daří a všechny vás zdravím pozdravem našeho Pána Ježíše Krista: Pokoj vám!

Při dnešních bohoslužbách jsme si chtěli připomínat dvě výročí: 130. výročí postavení našeho kostela a 125 let od založení samostatného chrudimského sboru, který byl do roku 1895 součástí tolerančního sboru dvakačovického.

Staršovstvo sboru se dohodlo, že slavnostní bohoslužby s hosty a se sv. Večeří Páně vykonáme, až to epidemiologická situace dovolí, předpokládáme, že snad počátkem příštího roku.

Píseň: 546 Má duše, Pána svého chval (text písně složil J.A.Komenský)

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že Ty jsi ten dobrý základ pro život. Vyznáváme, že nám to v životě všelijak ujíždí, kymácí se, občas se i hroutí, když příliš spoléháme na sebe. Děkujeme za Tvou lásku a trpělivost, s níž nás vždy znovu pozvedáš, napravuješ a směřuješ k následování a prosazování Boží vůle v našich životech, a tak i ve světě, kde žijeme. Prosíme, očišťuj naše srdce od tvrdé vzdorné slupky, kterou se je vždy znovu snaží pokrýt sobectví, pýcha, lhostejnost... Prosíme, solí svého Slova a mocí svého Ducha, roztav naši duchovní zatuhlost, rozehrěj vychladlé vztahy, napravuj zablokované, zoufalé a beznadějně situace. Děkujeme, že už jsme kolikrát mohli zakusit, že tak činíš. Buď požehnáno Tvé milosrdenství po všem světě. Amen

Čtení: 1. list Petřův, 2. kapitola, verše 1.-10.

Píseň: 192 Dobře staví, kdo zná a ví

Text: Žalm 127/1 + Žalm 78/3-4

Kázání: Letos na podzim je to 130 let, co byl náš kostel postaven. Teď je zavřený, nemůžeme do něj. Je to ale taky právě 125 let, co v Chrudimi vznikl samostatný evangelický sbor. Sbor není zavřený, sbor žije, jste to vy všichni, kdo do něj patříte. Jistě, že může existovat kostel bez lidí (bez sboru) a sbor bez kostela (společenství, které se schází na nějakém civilním místě). Ale mít oboje, kostel i živé sborové společenství, to je dar. A důvod k radosti a vděčnému připomínání si, k slavení Pána Boha.

Starozákonní Izrael (lid Staré smlouvy) měl svůj chrám, v Jeruzalémě. Ale byly doby, kdy se taky bez chrámu museli obejít, kdy chrám byl zbořený (v době babylonského zajetí v 5. stol. Před Kristem) nebo znesvěcený a pro bohoslužbu nepoužitelný (ve 2. století př. Kristem, v době asyrské okupace). V dobách, když chrám měli a mohli do

něj chodit, zpívali cestou poutní písně. K nim patří i žalm 127 a jeho verše „*Nestaví li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží li město Hospodin, nadarmo bdí strážný.*“ - Uvědomovali si tak, že bez Pána Boha, naslouchání jeho slovu a důvěry v něj, je sebekrásnější chrám jen hromadou ozdobného kamení (nebo dřeva), které nikomu s ničím nepomůže.

Na druhou stranu, v dobách, kdy se museli bez chrámu obejít, v babylonském zajetí, uvědomovali si vzácnou hodnotu chrámu a společenství, které v něm tvoří setkávání se s druhými a s Hospodinem. Sem zapadají slova žalmu 78. „*Co jsme slýchali, o čem víme, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal.*“

Myslím, bratři a sestry, že oba tyto důrazy si i my v naší současné situaci silně uvědomujeme: že se nám po kostele stýská, když do něj nemůžeme, ale že kdyby tu nebylo Boží slovo, evangelium, podle kterého smíme žít a nést tak Krista do světa, tak by nám byl i náš milý a sto třicet let starý kostel k ničemu, nadarmo.

Žalm 127 je nadepsán jako *poutní píseň Šalomounova*. Proč tomu tak je? – Protože Šalomoun to byl, kdo stavěl Hospodinův chrám v Jeruzalémě. Ale nestavěl jej pro sebe a pro zvýšení slávy svého jména. Stavěl chrám jménu Hospodinovu. Ne vždycky se stavělo pro chválu a čest Hospodinovu jménu. Bible nám vypráví příběh o stavbě bábelské věže (Gn 11), jež měla sahat až do nebe a jejíž stavbou si lidé chtěli zajistit jméno, posílit svou pozici ve světě. A víme, jak to dopadlo: Bůh sestoupil, aby se podíval, co to tam ti lidé dělají a viděl, že je to k ničemu, tak jim zmátl řeč a oni se rozprchli po celé zemi. Byla to marná námaha. To jejich úsilí „učinit si jméno“, nám živě připomíná jedno z desatera přikázání: „*Nevezmeš jméno Hospodinovo nadarmo, to znamená - zbytečně!*“

Šalomoun stavěl chrám jménu Hospodinovu. Ale v tom žalmu se jde ještě o krok dál: je to sám Hospodin, který si zde staví a postaví dům: Nemyslí se tu na dům z běžného stavebního materiálu, ze dřeva či z cihel a kamení. Co (nebo kdo) je tím „domem“, to nám dokonale objasní Petrova epištola, z níž je vzato první biblické čtení: „*I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům...*“ Materiál je živý, jsou to živé kameny. Hospodinovou stavbou, chrámem, je jeho lid, společenství na něj zaměřené, jím orientované.

Sestry a bratři, je to slovo i pro nás, pro křesťany: že takto budovat chrám, jako prostor k setkávání se s Kristem, se svědectvím o Kristu, má cenu, zaslíbení, požehnání. Jinak budovat chrám, je příběh o zbytečné námaze. „*Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé*“. Když je tady Hospodin tím vrchním stavitelům, není povinován díkem žádnému lidskému stavebníkovi. A naopak ovšem platí, že lidé se mohou namáhat sebevíc, ale bez Boha či dokonce proti Bohu (jako v Babel) nepořídí nakonec nic, nic opravdu trvalého, platného a cenného.

V tom žalmu 127 starodávni Izraelci koncentrovali svou zkušenost, že když Bůh není záštitou, že když se na Boží ochranu zapomene, nezachrání nás naše zvýšené úsilí (oni měli trpkou zkušenost s obranou města Jeruzaléma proti babylonskému okupantovi; neuhájili je, protože Bůh se od nich pro jejich viny odvrátil. Proto, když pak po letech jim byla dána milost a oni se mohli vrátit a znovu budovat chrám a město, velice dbali na Boží slovo, aby od Něj se odvíjelo všechno jejich počínání).

„Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný.“ - Tak má smysl se o něco snažit? A jedná Bůh vůbec? Někdy se nám zdá, že ne, že je to na nás, že co si neuděláme sami, to prostě nemáme. –Ale cílem tohoto žalmu, dnešního zvěstování, není vzbudit v nás pochybnost o Hospodinově jednání. Naopak. Máme jím být ujištěni, že Hospodin jedná. A právě proto, že jedná, mají smysl i naše aktivity, má cenu naše práce, naše namáhání v církvi i ve společnosti. Boží činnost, že Bůh je aktivní, dává smysl naší veškeré činnosti. Naše práce není marná, ale jen v Pánu, jak vyhlašuje apoštol Pavel. Naše práce má smysl jen jako odezva na to, co pro nás dělá Pán a pak také tehdy, jednáme-li jako Boží spolupracovníci. A taky se nechejme opracovávat Božím slovem, Kristovým příkladem, abychom byli dobrým, pevně sedícím kamenem ve stavbě jeho chrámu. Pak tu nežijeme nadarmo, zbytečně, ale na svědectví o Boží lásce tomuto bolavému světu a všemu stvoření.

K tomu nás povzbuzuje vybraný úryvku ze sedmdesátého osmého žalmu. Připomíná nám, že smyslem bohoslužby a toho, co dává chrámu či modlitebně smysl, je chválit Hospodina. A že tohle mají otcové předávat svým potomkům a ti zase budoucím generacím. Ovšem v té tradici (tradice znamená předávání) nejde jen o to, slovně předat, co jsme kdysi slyšeli. Jde o to, slyšenému porozumět (přivlastnit si, pochopit, „přijmout za své“) a autenticky, věrohodně předávat dál. Náš život a to, co jsme slyšeli o Bohu, co jsme s ním zakusili, máme předávat jako jeden celek, ne odděleně. Přeneseno do našich souvislostí: je dobré, připomínat si v církvi výročí našich bohoslužebných prostorů, ale proto, abychom si jimi připomínali především Hospodinovy skutky. A to nejen ty minulé, uplynulých dob se týkající. Připomínání Božích činů je připomínáním toho, co se stále děje, co On činí s námi. Jak nás vede, ať procházíme čímkoli, jak nám odpouští, ukazuje správný směr a dává nadějný výhled...

Na závěr, přijměte, sestry a bratři, jedno moje přání: přeju vám, abyste se nebáli nových věcí, které budou přicházet (i když ne vždy je snadné něco nového přijmout). Abyste se o sebe navzájem uměli opřít, podepřít se v důvěře, být otevření pro sebe navzájem, být pozorní jedni k druhým i k tomu novému, co v dalších letech existence našeho sboru v tomto městě bude přicházet. Přeju nám, aby chrudimský evangelický sbor byl stále místem, kde se mají lidé rádi a umí být spolu v dobrém. To je totiž od prvopočátku církve nejlepším svědectvím, že Bůh v Kristu je blízko. Těším se, až se zase s Vámi budu moci potkávat. Až to půjde, ať se naše krok a krůčky, směřující do chrámu, spojí v jeden mohutný zástup, chválící Boha. Halelujah.

Modlitba: Prosíme, Pane, odpusť nám naši nedověru, která někdy nepočítá příliš s tím, že Ty skutečně jednáš a pak se bojíme budoucnosti a chceme se zajistit před každou nesnází sami. Prosíme, svým Slovem, svým Duchem, svými dary, které nám dáváš, v nás vzbuzuj důvěru a vděčnost Tobě. To ať je naše „fasáda“, kterou reprezentujeme tvou církev v tomto světě. Amen

Píseň: 624 Já, Hospodine, jedno vím

Přímluvná modlitba: Kriste, náš příteli a bratře, Ty jsi na svém těle snášel utrpení, bolest, samotu, zakusil jsi nepochopení i lhostejnost a vyčerpanost. Ty nejlépe víš, jak je těm, kdo toto musejí trpět a snášet, tak Tebe za ně prosíme, ať poznají, že v tom

nejsou sami, že v tobě mají oporu i záchranu. Prosíme Tě ta ty, kdo Tě potřebují a také za ty, kdo si myslí, že Tě nepotřebují; myslíme zvláště na ty ve svých rodinách, kde my jsme selhali ve svědectví o Tobě, o Tvé lásce. Prosíme, abychom se zase brzy mohli setkávat v našem kostele spolu a s Tebou.

Prosíme také za lidi, za naše bratry a sestry v místech, kde je válka, v místech, kde zuří a ubližují teroristé, v místech, kde lidé žijí ve strachu z pronásledování, kde žijí v nelidských podmínkách těžkého strádání, kde kvůli náboženství nebo národnosti jsou ponižováni, prosíme za místa, kde jsou lidé postiženi živelnými pohromami. Prosíme za zdravotníky na všech místech, kde se utkávají s epidemií i s dalšími nemocemi. Ochraňuj je a posiluj v jejich práci, daruj jim povzbuzení různými dobrými cestami. Prosíme, nás proměňuj svým slovem, svou mocnou přítomností a i skrze nás přispívej ku pomoci, kde je potřeba.

Modlíme se, ve Tvém jménu, Pane Ježíši: Otče náš... Amen

Ohlášení: 1/Během listopadu si můžete přihlásit (nebo odhlásit), a také platit předplatné časopisů Kostnické Jiskry a Český bratr.

2/Děkujeme všem, kdo i v této době „nenavštěvování kostela“ pamatujete na sborové sbírky. Na sbírku JTD jsme zatím vybrali 5.800 Kč. Bude odeslána koncem listopadu. Také letos, navzdory „nejisté sezóně“, vykonáme sbírku na nadílku pro děti. Dětskou vánoční slavnost chceme připravit, i když zřejmě její provedení bude jiné a bude probíhat jinak než jsme zvyklí.

3/Také tradiční bazárek, který konáváme v adventu, ve prospěch dítěte nebo mladého člověka s postižením, nechceme nechat být. Staršovstvo promýšlí možnosti, jakou formou přispět Nikolce Gergélyové. Pokud nebude možné konat náš dobročinný trh obvyklou prodejní formou, chceme do Vánoc vykonat sbírku na tento účel. Budeme vás o tom informovat podle toho, jak se bude situace s otevřením kostelů odvíjet.

4/Ani příští neděli, 15. listopadu nebudou obvyklé bohoslužby. Kázání opět obdržíte formou domácí pobožnosti. Informace ze života sboru najdete na webových stránkách: <http://chrudim.evangnet.cz/>

5/ Na dnešní den připadá připomínka 400. výročí bitvy na Bílé hoře z roku 1620. Ekumenické nešpory můžete sledovat na TV Noe od 15.00

6/ *Evangelický kalendář*, příručku pro čtení Písma *Na každý den*, biblické meditace a modlitby *Zastav se na chvíli* i výrobky z *diakonické dílny Rolnička* si můžete zamluvit na faře.

Poslání: A tak moji milovaní bratří (a sestry), buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná. (1 Kor 15/58)

Požehnání: Ať se vám ukáže ta pravá cesta,
ať vám vítr vždy vane do zad,
ať vás slunce hřeje do tváří,
ať déšť padá jemně na vaše pole
nežli se opět shledáme.

A ať vás Hospodin podrží ve své ruce.

Píseň: 488 Milost Pána našeho